

הטור השביעי

**על יצקב פיקמן
ועל טקס הפרס**

על פיקמן. לא אחת תמהנו בראייתנו
שדוהו בלחה באביביק וקיצה.
הנהו. תמדתה המוארה של שירתנו.
באותה האצילה והשקטה.

אזכנו בואה תאם התמיה והפחשכות
את לטון השיתור
האת אומל התרטים.

תמנו בו תמיד את זה מוג השפ
עם עבודם העז ונדק של הפרטיות

תרכנו את פחו אשר אינו כורח.
עת לשירת רעיו
הוא את שקמו גטה.
ראינו את אחד המפלאים בכנוריק
של התמיה
נושא סבל בסדנתה.

ראינו את דמוחו התנוסה ונאצלת
כסופה על הדפים בבית. ופה מולנו.
והספרות. על אף משיגותיה אלנו
נראית פתאם במלאכת איש
שאין בה פגם...

לא טקס תלקה הפרס אשר תראינו
צריך להיות עלה לשאת אליו תודנה
נדענו. כל כבוד שהספרות תפן לו
יקטן מכל אשר עשה הוא לכבודה.

ובכל זאת נדבר גם על הטקס. שקא
פסיג במשהו (כי למה ישלך הסו)
אותה נימת לני קלה אכל צורמת
אשר תכלין היתה היא למתן הפרס.

נאה הנה הטקס. יש לומר: אמילו
נאה לא כרגיל. הוצא הוא מגדרו.
אורחיו הרשמיים לא נעדרו... ואילו
קול ישראל כמעט שעה תמימה שדרו.

ובכל זאת מה נפגם בה באותה תקלחת
של פמביות ומה טיבו של חסרונותו
רק זאת שבה נמסך. עם חלוסי הרבה,
דברמה שלא לשמו הסם של פונה...
רק זאת שמביכול הפח תרבו הפכד
ממהותו האמיתית והנכונה.

לא קל הוא הדבור על-כף. אך למו צע
כמו הדגש בזה הערב תג-לתג
כי העקר מפין הנותנים השונים
עקר הוא
ומשגחו רק נספח לתג.

לא דקדוקי כבוד נדרש כאן על
גי תקון
עך אם דקדק בקך. חובה פי נוסר
שדוקא מעמד פרס בינאליק
הווג הטקס
אשר חזיב אולי משפט-בכורה אחר.

ועוד: אולי ר אוי לתג את פרס התקור
בבית העירייה. לא בזבולו הער.
אך אין להוציאו ממשפנו-מתקדם
כמו משום כבודם של פני נשיא ושר.

לא הנשיא דרש כי מבכריו מדרוך
יקטו ולקבדו נגביהו השערים...
יש משקופים אשר גם לנשיאו ומלך.
כבוד הוא ראש לכל מולם עם השריו

יקר נשיא העם והמדינה! נושא הוא
תפארת היוצאים ותקמים יחדיו
תגד ונם תוסר המועקה אשר הסמו.
לא-בעטיו. סטיות מרצם של מכבריו.

תגד המועקה. לבל תהא גלתשת
ולותשה פדון סוד-שית-וארחו.
כבודו של הנשיא דורש לקום. לגשון
למחוח העל אשר הוטל בעל-כרחו.

וסיקמן לו יסכח ביום על שמזמר
עשהו כמין חמר לתגובה יחול
רגזו על הפותב... אכל נכתב
עד גמר...

כי יש נכסי אמה שאין כבודם מחול.
ישא ברכה מאת בלנו בראותנו
שדוהו בלחה באביביק וקיצה.
הנהו. תמדתה המוארה של שירתנו.
באותה האצילה והשקטה.